

Vrijwilligerswerk bij het dierenasiel

Drie weken geleden ben ik begonnen met vrijwilligerswerk bij de kattenafdeling van een dierenasiel. Iedere vrijdagmorgen ben ik van de partij om samen met een collega een kattenverblijf schoon te maken, wat ik erg prettig vind. Dan weet ik zeker dat ik het goed doe en niets vergeet. Al wordt er binnenkort wel van mij verwacht dat ik zelfstandig een verblijf kan schoonmaken, maar eerlijk gezegd weet ik niet of ik daar wel klaar voor ben.

Als ik de kantine van het dierenasiel binnen wandel, komt de Greyhound - die daar altijd rondloopt - me kwispelend tegemoet. Ik aai de hond lachend over zijn glad kortharige, fijn gestructureerde vacht en loop verder door de kantine heen naar buiten waar ik stemmen van collega's hoor. 'Goede morgen.' Ze groeten me terug en ik neem plaats op de enige vrije stoel, die begint te wiebelen als ik ga zitten.

Ik voel dat ik bekeken word door mijn collega's. Hun ogen branden in mijn gezicht waardoor ik me niet op mijn gemak voel. Nerveus wip ik van mijn ene bil op de andere op de nogal gammele stoel. Sommige collega's heb ik nooit eerder gezien, ik weet niet wie ze zijn of hoe ze heten. Andere gezichten komen me bekend voor, maar toch voelen ze nog niet vertrouwd.

Zenuwachtig friemel ik met mijn vingers die op mijn schoot rusten. De collega waarmee ik tot nu toe heb samengewerkt zie ik helemaal niet. Waar zal ze zijn? Ze zal toch nog wel komen? Ik voel de paniek naar mijn hoofd stijgen. Het zal toch niet zo zijn dat ik vandaag al helemaal zelfstandig een kattenverblijf moet schoonmaken. Daar ben ik nog lang niet klaar voor. Dat kan niet! Dat mag niet! Misschien is ze wel gewoon te laat? Iets wat heel goed mogelijk zou kunnen zijn. Ja, toch?

Ineens staat onze leidinggevende op en loopt met haar lege mok naar binnen. De Greyhound huppelt enthousiast achter haar aan, net als de rest van mijn collega's die aanstalten maken om aan het werk te gaan. Ik loop vertwijfeld achter ze aan naar binnen, want mijn collega is er nog altijd niet.

Dan draait de leidinggevende zich naar mij om en kijkt me vragend aan. 'Wil jij de kattenkantine doen?'
'De kattenkantine?'

Ze knikt.

Verstard kijk ik voor me uit. Bedoelt ze nu dat ik alleen de kattenkantine moet doen? Het grote kattenverblijf met binnen en buitenruimte waar meerdere katten in verblijven! Er is toch afgesproken dat ik dit voorlopig samen met mijn collega mocht doen. Dus niet alleen! Ze zouden eerst met mij overleggen voordat ik zelfstandig aan het werk zou gaan. Dat is de afspraak!

Omdat dit me nogal overrompelt, durf ik er niets van te zeggen en dus ga ik er zwijgzaam mee akkoord en slenter in de richting van de kattenkantine. Heb ik het misschien verkeerd begrepen? Hadden ze met voorlopig drie keer bedoeld? Of hebben ze het wel doorgegeven, maar heb ik het niet meegekregen?

Als mijn leidinggevende dit vorige week aan me had doorgegeven, dan had ik me erop kunnen instellen en zou het niet zoveel stress hebben opgeleverd als nu. Ik moest ineens omschakelen wat erg veel van mij vraagt en hoewel het me uiteindelijk allemaal is gelukt, bleef mijn hoofd maar malen. Waarom was mijn collega er niet?